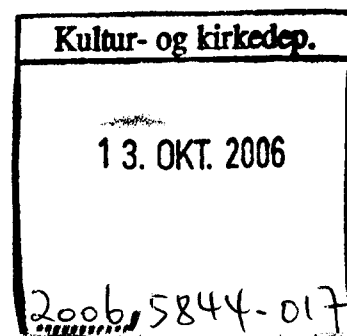

DET KONGELIGE
FINANSDEPARTEMENT

Kultur- og kirkedepartementet
Postboks 8030 Dep
0030 OSLO

Deres ref
2006/03965 AØ/JS ETR

Vår ref
06/2941 C HFA/SBP

Dato
11.10.2006

Høring - Forslag om lovforbud mot prispåslag ved videresalg av billetter til kultur- og idrettsarrangement

Vi viser til høringsbrev fra Kultur- og kirkedepartementet av 11. juli 2007 vedlagt forslag om lovforbud om ovennevnte.

KKD viser til Soria Moria-erklæringen der det blant annet står: "*Regjeringen vil fullføre arbeidet med å forby svartebørssalg av billetter til idretts- og kulturopplevelser.*"

KKD foreslår et forbud mot videresalg med høyere pris enn billettens pålydende. Bakgrunnen for forslaget er ifølge KKD misnøye med svartebørssalg blant annet knyttet til internett-/avisannonsering, hvor kjøperen ofte inngår kjøpsavtale uten å vite at det er snakk om videresalg, og uten å vite at kjøpsprisen er høyere enn billettens pålydende. Dette skaper ifølge KKD en følelse av å bli lurt. Videre gir videresalg de med best økonomi best tilgang til de mest populære arrangementer. Omfanget av slik svartebørshandel synes ifølge KKD å ha vært klart økende de siste år. Forbudet foreslås fremmet som egen lov med håndhevelse gjennom politiloven og markedsføringsloven. Forbudet foreslås ikke sanksjonert med straff, men kjøperen kan kreve refundert av selgeren det beløpet som eventuelt er betalt ut over pålydende.

Loven foreslås med følgende ordlyd:

"§ 1. Det er forbudt å selge billetter til kultur- og idrettsarrangementer til en høyere pris enn den som er påført billetten fra arrangørene side, eller som billetten første gang ble solgt for. Dersom billetten er solgt gjennom en annen aktør enn arrangøren på grunnlag av avtale mellom arrangøren og aktøren, og det er betalt en særskilt billettavgift som fremgår av billetten, kan billettavgiften også være inkludert i salgsprisen ved videresalg.

§ 2. Kjøperen kan kreve tilbake fra selgeren den del av en betalt billettpris som overstiger de beløp som følger av § 1."

Finansdepartementets merknader

FIN viser til punkt 4 i høringsnotatet der KKD har vurdert forslaget i forhold til Norges forpliktelser etter EØS-avtalen. KKD legger til grunn at et forbud som foreslått utgjør en restriksjon på fri bevegelse av tjenester. FIN legger til grunn at spørsmålet ikke er regulert i EØS-relevant sekundærrett.

FIN viser videre til at grensene mellom hva som hører under reglene om fri bevegelse for hhv. tjenester, kapital og etableringsretten etter gjeldende rett, ikke er helt klare. Det er likevel få holdepunkter i rettspraksis for å hevde at det materielle innholdet i restriksjonsforbudet er avhengig av hvilket av disse regelsett som må legges til grunn. Det kan, etter vår vurdering, legges til grunn at et forbud mot videresalg av billetter, som er lovlige rettigheter, utgjør en restriksjon på den frie bevegelse.

FIN slutter seg til KKD's vurdering i at forbudet ikke er diskriminerende for operatører fra andre EØS-stater. Etter vår vurdering er det heller ikke grunn til å tro at regelen i praksis vil føre til noen skjev virkning til skade for operatører fra andre EØS-stater.

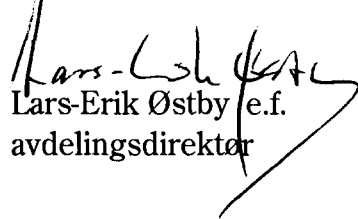
FIN slutter seg videre til KKD's vurdering når det gjelder spørsmålet om ordningen forfølger et etter EØS-retten lovlig hensyn. EF-domstolen har lagt til grunn at hensyn til mangfold i kulturlivet og forbrukervern er legitime hensyn som kan begrunne en restriksjon på den frie bevegelse. For at en restriksjon på den frie bevegelse skal være forenlig med EØS-avtalen, må ordningen være egnet til å ivareta de hensyn den er begrunnet med. Ordningen må heller ikke gå lenger enn det som er nødvendig for å ivareta dette hensynet, jf. det såkalte proporsjonalitetsprinsippet.

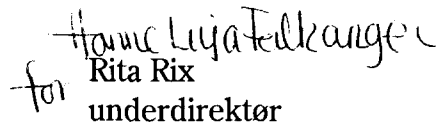
KKD opplyser i høringsnotatet at det med hensikt ikke er lagt opp til noen sanksjonsmuligheter i loven. Det følger av forslagets ordlyd at videresalg som definert i § 1 medfører to rettsfølger: For det første er slikt videresalg "forbudt", jf. § 1. Bestemmelsen gir ikke anvisning på noe skyldkrav. For det andre kan kjøperen kreve tilbake det urettmessig krevde beløp fra selgeren, jf. § 2. Sistnevnte kan etter vår vurdering anses som en regel om delvis ugyldighet. FIN legger til grunn, slik KKD skriver, at markedsføring av slike avtaler etter omstendighetene rammes av markedsføringslovens regler og kan sanksjoneres deretter, jf. mfl. kap V. Sanksjonering av uønsket atferd finner sin begrunnelse både i den preventive virkning sanksjonen forutsettes å ha både hos individer og allmennheten. FIN anser at mangelen på sanksjonsmuligheter kan føre til at bestemmelsen blir lite effektiv. Dette bør etter vår vurdering også ses i sammenheng med at bestemmelsen ikke angir noe skyldkrav. Ettersom objektiv overtredelse også synes å være "forbudt", vil bestemmelsen favne svært vidt.

FIN påpeker at det på denne bakgrunn kan stilles spørsmål om forbudet er utformet på en tilstrekkelig hensiktsmessig måte. Dette er relevant i vurderingen av om ordningen er egnet til å ivareta de hensyn den er begrunnet med – hensynet til kulturlivet og til forbrukervern. Det følger av EF-domstolens praksis at der en ordning ikke anses egnet

til å ivareta de hensyn den er begrunnet med, er den å anse som en uforholdsmessig restriksjon på den frie bevegelse.

Med hilsen

Lars-Erik Østby e.f.
avdelingsdirektør

for Rita Rix
underdirektør